

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové, a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobkyně **H. T. N.**, právně zastoupené Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem společnosti Hladík a Tauber, advokátní kancelář, v.o.s., se sídlem 602 00 Brno, Příkop 6, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem 601 44 Brno, Koliště 17, o žalobě proti žalovaného ze dne 6.2.2012, č.j. 985-4/2012-010100-21,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Celního úřadu Brno (dále jen celní úřad) ze dne 21.11.2011, č.j. 5705-6/2011-016200-021, kterým rozhodl, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ochraně spotřebitele), neboť porušila zákaz daný ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele tím, že užívala nekalých obchodních praktik ve smyslu ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a vydal napadené rozhodnutí, ve kterém uložil žalobkyni pokutu ve výši 40.000,-Kč, povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč a propadnutí 2076 ks textilních výrobků.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s úvahou a hodnocením správního orgánu I. stupně – celního úřadu, že na základě kontroly provedené dne 11.6.2010 provedené v prodejním místě žalobkyně – v kontejneru č. 127, umístěného v tržnici na adrese Brno, Olomoucká 65, zaměřená na kontrolu zákazu užívání klamavých obchodních praktik ve smyslu ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, tedy, zda zde nedochází k nabídce nebo prodeji výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje. Při kontrole bylo zjištěno skladování zboží – textilních výrobků popsaných ve výrokové části správního rozhodnutí I. stupně, za účelem nabídky a prodeje a u kterých bylo zjištěno, že jsou zde porušována některá práva duševního vlastnictví, neboť textilní výrobky vykazovaly znaky padělku ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. r) bod 1. zákona o ochraně spotřebitele. Po provedeném řízení dospěl Celní úřad Brno k závěru, že žalobkyně se dopustila správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť porušila zákaz daný ust. § 4 odst. 3 téhož zákona tím, že užívala nekalých obchodních praktik ve smyslu ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a vydal napadené rozhodnutí tak, jak je výše uvedeno. Žalovaný na základě podaného odvolání žalobkyni do rozhodnutí správního orgánu I. stupně vycházel ze správního spisu a konstatoval, že bylo při kontrole zjištěno skladování textilního zboží, u něhož vzniklo důvodné podezření, že vykazuje znaky padělku tak, jak bylo hodnoceno výše, neboť nese označení zaměnitelná či shodná s registrovanými ochrannými známkami, avšak kvalita a provedení zboží nasvědčovalo tomu, že se nejedná o originální zboží. Zboží mělo zejména nekvalitně provedené švy, bylo zhotoveno z nekvalitního materiálu a nebylo zabaleno v originálních obalech. Zboží bylo skladováno za účelem jeho nabídky a prodeje v transportním kontejneru, umístěném na tržnici, tedy v místě netypickém pro nabídku, prodej a skladování originálního zboží předmětných ochranných známek. Rovněž skutečnost, že v daném kontejneru bylo současně umístěno zboží několika druhů ochranných známek, nenasvědčuje obvyklému způsobu nabídky a prodeje originálního zboží.

Z protokolu o kontrole ze dne 11.6.2010 bylo zjištěno, že Celní úřad Brno vydal usnesení o zajištění důkazů ze dne 11.6.2010, č.j. 30177-4/2010-016200-021, z něhož vyplývá, že kontrolovaná osoba opustila prodejní místo a zboží v něm bylo zanecháno bez dozoru. Vznikla důvodná obava, že provedení důkazů předmětným zbožím nebude možné provést později vůbec nebo jen s velkými obtížemi a proto správní orgán I. stupně přistoupil k zajištění předmětného zboží. O zajištění byl sepsán protokol a jelikož kontrolovaná osoba opustila před zahájením kontroly prodejní místo, které nebylo zevně ani uvnitř označeno údaji o prodávajícím, byl prodávající identifikován provozovatelem tržnice, v níž se nachází prodejní místo společnosti Q.N.T., s.r.o. se sídlem Brno, Vážného 15, konkrétně jednatelem této společnosti panem G. N. X., který do protokolu uvedl, že přepravní kontejner č. 127 byl od 1.6.2010 na základě podnájemní smlouvy ze dne 25.5.2010 pronajat na dobu neurčitou paní H. N. T. tj. žalobkyni, což doložil citovanou podnájemní smlouvou, jejíž kopie je přílohou protokolu o kontrole.

Celní úřad Brno si vyžádal vyjádření od majitelů resp. odborných zástupců majitelů předmětných ochranných známek, zda zboží, zajištěné při kontrole, opatřené označeními shodnými nebo zaměnitelnými s předmětnými ochrannými známkami bylo vyrobeno se

souhlasem majitelů práv k předmětným ochranným známkám. Z vyjádření zaslaných celnímu úřadu vyplývá, že zboží zajištěné při kontrole prodejního místa žalobkyně až na jednu výjimku jsou padělky vyrobené bez souhlasu majitelů práv k ochranným známkám. Ohledně zajištěného zboží byla také provedena fotodokumentace. Po provedeném správním řízení pak bylo vydáno ve věci rozhodnutí ze dne 21.11.2011, kterým byla žalobkyni uložena pokuta výše citovaná.

Žalovaný odmítl námitku žalobkyně, která zpochybňovala to, že držitelé ochrany známek konstatovali, že se jedná o padělky pouze na základě fotografií, ze kterých stanovili kvalitu provedení zboží apod. Odvolací orgán uvedl, že žalobkyně ani její zástupce se s fotografiemi zaslanými zástupcům držitelů i ochranných známek neseznámili, neboť v průběhu řízení nenahlédli do spisů, ač byli o tomto právu zpraveni jak při zahájení řízení, tak při skončení dokazování a mohli se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Tudíž jejich tvrzení považoval žalovaný za pouhou obecnou deklamaci, nikoli podloženou skutečnost. Z fotodokumentace je zřejmé, že byl zpravidla zachycen i detail daného zboží, ze kterého bylo možno zjistit, že se jedná o provedení zboží nepříliš kvalitní (nikoliv však vadné). V této souvislosti nutno konstatovat, že zástupci držitelů ochranných známek jsou vyškolení profesionálové, kteří jsou seznámeni s markanty, dle kterých je možno, na rozdíl od běžného spotřebitele, i z detailních fotografií rozpoznat, zda se jedná o padělek či originální zboží. Odvolací orgán posoudil postup správního orgánu I. stupně ve věci posouzení zajištěného zboží jako objektivní a byl dodržen princip zákonnosti a přiměřenosti a tvrzení zplnomocněného zástupce tak považuje za účelová a postavená na nepodložených a irrelevantních závěrech.

Bylo prokázáno, že žalobkyně skladovala za účelem nabídky a prodeje v prodejním místě zboží porušující některá práva duševního vlastnictví a tím byla naplněna objektivní stránka příslušného správního deliktu, a to bez ohledu na to, jak si právní zástupce vykládá pojem běžný spotřebitel.

Při hodnocení klamavé obchodní praktiky vycházel žalovaný z ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, kde se za klamavou obchodní praktiku považuje i skladování výrobku porušujících práv a duševního vlastnictví za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku. Žalovaný jednání žalobkyně posoudil tak, že je nepochybné, že takto označené zboží má za cíl ovlivnit běžného spotřebitele při jeho rozhodování o koupi bez ohledu na jeho kvalitativní hodnotu, který běžný spotřebitel vzhledem k tomu, že se nejedná o vadný výrobek, zjistí v mnoha případech až následným používáním. Ochrana spotřebitele před klamavou obchodní praktikou spočívá již v tom, že mu nebude nabízeno k prodeji zboží neoprávněně (klamavě) označené ochrannou známkou. Proto se odvolací orgán ztotožnil s výrokem napadeného rozhodnutí, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť výše uvedeným jednáním porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik, kdy v § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele jsou za nekalé obchodní praktiky považovány zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky. Odmítl názor žalobkyně, že zákon o ochraně spotřebitele

nedefinuje, že ke klamání spotřebitele dochází pouze nabídkou zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví v obchodních centrech. Jinými slovy, dle zplnomocněného zástupce lze na tržnici prodat jakékoliv zboží a ke klamání spotřebitele by došlo pouze v případě, že by účastník řízení nabízel zboží porušující některá práva duševního vlastnictví v obchodním centru. S tímto názorem se odvolací orgán neztotožnil. K naznačenému očekávání průměrného spotřebitele, že od prodeje zboží na tzv. vietnamské tržnici lze sice částečně přisvědčit, a to vzhledem k informacím občanů získaných např. ze sdělovacích prostředků a i celní orgány se při své úřední činnosti setkávají s tím, že na tržnicích je zjišťovaná nabídka a prodej zboží porušujícího práva duševního vlastnictví, ale z toho nelze učinit jednoznačný závěr, že běžný spotřebitel je srozuměn s tím, že zboží nabízené a prodávané na tržnicích je padělek. Z výše uvedených důvodů proto odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobkyně ve včas podané žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a toto své tvrzení opírala především o to, že rozhodnutí žalované ve výroku se opíralo o ust. § 2 písm. c) zákona o ochranných známkách s tím, že bylo dotčeno právo poškozených. Žalobkyně v tom spatřuje rozpor s ust. § 68 správního řádu. Dále žalobkyně namítala, že není správně posouzena otázka porušení duševního vlastnictví podle ust. § 2 odst. 1 písm. r) bod 1, zákona o ochraně spotřebitele, neboť žalovaný vycházel pouze z tvrzení poškozených osob – držitelů duševního vlastnictví. Posuzovatelé poškozených – předmětného zboží – toto měli k dispozici ve fotografiích, které vypovídací hodnotu nemají, neboť nelze z nich posoudit kvalitu provedení textilního výrobku. Vyjádření poškozených posuzuje žalobkyně jako nepřijatelná, neboť jako důkazní prostředek přichází v úvahu pouze znalecký posudek nebo svědecká výpověď, neboť odborná vyjádření byla opatřena před zahájením správního řízení. V řádném správním řízení by musela být zopakována výsledkem osoby (§ 138, 137 odst. 4 správního řádu). Pokud správní orgán vůbec uvažuje o otázce, že žalobkyně měla nabízet výrobky, které porušují práva duševního vlastnictví, tak vůbec bylo potřeba specifikovat, která konkrétní práva duševního vlastnictví to jsou. Správní orgány si protiřečí, neboť se stačí např. zaměřit na to, že správní orgán I. stupně ve výroku samém odkazuje na ust. § 2 písm. c) zákona o ochranných známkách, tedy tvrdí, že bylo dotčeno takové právo poškozených, které vzniklo registrací (zapsáním) v rejstříku vedeném Úřadem pro harmonizaci ve vnitřním trhu (známky a vzoru podle nařízení Rady Evropských Společenství o ochranné známce). Tedy právo, které vzniklo registrací u OHIM. Z popisu skutku ve skutkové větě výroku se podává, že to měla být práva založená registrací u WIPO resp. ÚPV ČR.

K tíži žalobkyně je posuzováno její jednání, že jde o klamavou obchodní praktiku podle § 5 odst. 2 zákona na úhranu spotřebitele. Je toho názoru, že zde chybí znak tohoto jednání spočívající v následku deliktu tj. oklamání spotřebitele. V tom spatřuje nedostatek následku, neboť o klamání spotřebitele zde vůbec nejde, neboť ani ten nejméně vzdělaný spotřebitel si nemůže myslet, že v kontejneru kupuje originální výrobek od vlastníka značky. Pokud správní orgány popisují nekvalitnost zboží, není možné, aby si jich nevšiml i spotřebitel.

Na základě výše uvedených námitek navrhla žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci tomuto orgánu k dalšímu řízení a požádala o úhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1.6.2012 body žaloby popřel a uvedl důvody, kterými byl veden. Především uvádí, že žalobní námitky nebyly uplatněny v rámci odvolacího řízení a přesto k jednotlivým bodům žaloby uvedl, že u každého textilního zboží je uvedeno množství, druh, jak bylo zboží označeno, označením dané ochranné známky, vlastník ochranné známky, druh ochranné známky se zajištěnou institucí registrace. Připustil, že je neúplný odkaz uvedený prvoinstančním orgánem ve výroku na ust. § 2 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudu a o změně některých dalších zákonů, neboť pod daným písmenem jsou vedeny ochranné známky požívající ochrany na území ČR. Správně zde měl být odkaz i na další písmena daného ustanovení, či jmenovitě další příslušný úřad, u které je právo duševního vlastnictví registrováno, a to na Úřad průmyslového vlastnictví „Světovou organizaci duševního vlastnictví“ (WIPO), kde jsou registrována mezinárodní práva duševního vlastnictví. Tato nepřesnost či nedostatek výrokové části vzhledem k významovému kontextu v napadeném rozhodnutí však nemůže zapříčinit jeho nezákonnost, nicotnost neboť neplatnost.

Dále neshledal jako důvodnou námitku, že si před zahájením správního řízení vyžádal vyjádření od majitelů ochranných známek, což dle žalobkyně nemá charakter důkazu. Žalovaný však uvedl, že právnímu závěru, že se jedná o padělek, dospěl správní orgán na základě správního uvážení vizuální kontrolou zajištěného zboží a jeho fotodokumentace pořízené při kontrolní činnosti opřené o vlastní zkušenosti získané úřední činností, výpisu z rejstříku ochranných známek vedeného ÚPV ČR, WIPO a OHIM a dalších skutečností, byť nelze popřít, že tato vyjádření se nestala podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí, ale pouze v tom smyslu, že těmito odbornými vyjádřeními bylo podpořeno výše zmíněné správní uvážení správního orgánu, tedy nešlo o rozhodující důkaz v dané věci.

Dále odmítl žalobní námitku žalobkyně, že nebyl naplněn povinný znak objektivní stránky správního deliktu, a to následek. Dle názoru žalovaného ochrana spotřebitele před klamavou obchodní praktikou spočívá již v tom, že mu nebudou nabízeny k prodeji výrobky neoprávněně označené ochrannou známkou a v případě skladování takového zboží za účelem nabídky nebo prodeje postačí, pokud došlo k ohrožení porušení zájmu chráněných zákonem, kterým je zájem státu na tom, aby spotřebitel nebyl klamán. Dokazováním bylo prokázáno, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele neboť popsáním jednáním (projev vůle pachatele ve vnějším světě) porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik formou klamavé obchodní praktiky, jak je popsána v § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Na základě výše uvedeného navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), a ve věci nařídil jednání.

Žalobkyně u jednání prostřednictvím svého právního zástupce namítala, že navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu procesně i hmotně právního, neboť dokazování nebylo provedeno v souladu se zákonem, byl porušen § 136 a násl. správního řádu a řízení tak vykazuje podstatné vady. Setrval na tvrzení, že v podstatě hmotně právního posouzení odkazuje na to, že objektivní stránka skutku sice může být naplněna ale objekt není dán. Správní orgán posuzoval věc podle fotografií a tím žalobkyně zpochybňuje jeho závěry potud, že spotřebitel nemůže být oklamán. Je notorií povědomí o kvalitě zboží prodáváného na tržistiích. Represivní prostředky veřejného práva nejsou na místě tam, kde osoby soukromého práva se svých práv ani nedomáhají a jsou vlastně ochraňovány prostředky práva veřejného. Ze všech důvodů v žalobě uplatněných navrhuje tedy zrušení napadeného rozhodnutí. Na nákladech řízení účtoval zaplacený soudní poplatek a právní zastoupení advokátem dle úkonu podle obsahu spisu včetně DPH.

Zástupce žalovaného závěrem navrhl zamítnutí žaloby z důvodu uvedených ve vyjádření k jednotlivým žalobním námitkám. Poukázal na nekalé obchodní praktiky, na praxi celních orgánů. Zdůraznil, že ke svým závěrům o spáchání deliktu dospěl nejen na základě vyjádření dotčených firem, ale také na základě vlastního správního uvážení. Konstrukce žalobkyně je protismyslná, když připouští na jedné straně, že se o padělky jednalo, ale popírá na druhé straně, že by byl klamán spotřebitel. Že nešlo o klamání spotřebitele hodnotí žalovaný jako tvrzení účelové. Poukázal na markanty nabízeného zboží, způsob prodeje, způsob balení zboží, otázku cenu, za kterou bylo zboží nabízeno.

Po prostudování předloženého správního spisu dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu neshledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 11.6.2010 provedl celní úřad u žalobkyně kontrolu dodržování povinností stanovených v ust. § 5 zákona o ochraně spotřebitele, která byla zaměřena zejména na kontrolu toho, zda nedochází k nabízení nebo prodeji výrobků, služeb nebo zboží porušující některá práva duševního vlastnictví, popří., zda nedochází ke skladování takových výrobků a zboží za účelem jejich nabízení nebo prodeje. Pracovníci celního úřadu pojali podezření, že zboží, které žalobkyně skladuje a nabízí za účelem prodeje, porušuje práva duševního vlastnictví. Vzhledem k tomu, že žalobkyně z místa kontroly se vzdálila, bylo celním úřadem rozhodnutím ze dne 11.6.2010, č.j. 30177-4/2010-016200-021 zboží zajištěno a byla pořízena fotodokumentace. Zboží sestávalo z 2076 kusů textilních výrobků, označených označením zaměnitelným s ochrannými známkami autorizovaných výrobků různých společností, pro jejichž velké množství soud odkazuje na rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Po zjištění totožnosti žalobkyně, která měla kontejner č. 127 na tržišti pronajatý, byla žalobkyni dána možnost vyjádřit se k věci a navrhnout důkazy, čehož žalobkyně nevyužila. Sdělením ze dne 28.1.2011 celní úřad žalobkyni oznámil, že v předmětné věci zahajuje správní řízení s tím, že má možnost vyjádřit se k podkladům, na základě kterých bude vydáno rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že žalobkyně této možnosti jak je výše uvedené nevyužila, bylo vydáno dne 21.11.2011 rozhodnutí č.j. 5705-6/2011-016200/021, kterým byla uznána spácháním správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a uložena ji

pokuta ve výši 40.000,-Kč včetně úhrady nákladů správního řízení a také bylo rozhodnuto o propadnutí veškerého zboží zjištěného kontrolou.

Dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se výrobce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik. Obchodní praktika je nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil (ust. § 4 odst. 1 téhož zákona). Užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se výslovně zakazuje a za nekalé praktiky jsou označeny zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky (§ 4 odst. 3 téhož zákona). Klamavé obchodní praktiky definuje ust. § 5 zákona o ochraně spotřebitele, přičemž za klamavou obchodní praktiku se dle odst. 2 zmíněného ustanovení považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu (tj. zákona o ochranných známkách) v obchodním styku. Ust. § 2 zákona o ochraně spotřebitele vymezuje některé pojmy tohoto zákona, konkrétně v rozhodné době se dle jeho odst. 1 písm. r) výrobkem nebo zbožím porušující některá práva duševního vlastnictví rozumí mimo jiné padělek, jímž je výrobek nebo zboží, včetně jeho obalu, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochranou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zvláštního právního předpisu, dále veškeré věci nesoucí takové označení (značky, loga, etikety, nálepky, prospekty, návody k použití apod.), a to i tehdy, jsou-li uváděny samostatně a samostatné obaly, na niž je umístěno takové označení.

Jak je výše uvedeno, výrobkem nebo zbožím porušující některá práva duševního vlastnictví se rozumí výrobek nebo zboží, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochranou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zákona č. 441/2003 o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, dle jehož § 8 odst. 2 nikdo nesmí v obchodním styku bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívat. Tuto problematiku správní orgán I. stupně velmi podrobně popsal na straně 8. a 9. rozhodnutí správního orgánu I. stupně a pro rozsáhlost soud na něj odkazuje.

V oblasti duševního vlastnictví působí zejména ve sféře ochranných látek komunitární právo, přičemž právě k harmonizaci národních právních předpisů členských států týkajících se ochranných známek byla vydána směrnice 89/104/EHS, která harmonizovala celou řadou aspektů tohoto typu duševního vlastnictví. Problematikou ochranných známek jako takovou a zejména také otázkou, jak hodnotí pravděpodobnost záměny ochranných látek, se tak již v několika případech zabýval Evropský soudní dvůr (např. rozsudek ESD ze dne 10.4.2008, C-102/07 ze dne 11.11.1997, C-251/95 ze dne 16.7.1998, C-210/96 a ze dne 23.10.2013, C-408/01). Z jeho závěru lze dovodit, že při posouzení zaměnitelnosti a tedy jistého stupně podobnosti mezi ochrannou známkou a konkrétním jiným podobným označením (provedením) je nutné vycházet z toho, zda existuje mezi takovým podobným označením (provedením) a ochranou známkou nebezpečí záměny, včetně pravděpodobnosti asociace

mezi tímto provedením a ochranou známkou. Na posouzení existence nebezpečí záměny má vliv řada faktorů. Vždy se jedná o posuzování konkrétních projednávaných případů, proto je třeba přihlížet ke všem relevantním okolnostem, které by mohly mít na vznik nebezpečí záměny podobného provedení a ochranné známky vliv. Mezi tyto faktory patří zejména povědomí o ochranné známce na trhu, její proslulost, asociace, která může vzniknout mezi užitým provedením a zapsanou známkou a stupeň podobnosti. Nebezpečí záměny posuzovaného provedení se potom posuzuje okem tzv. průměrného zákazníka, pro něhož jsou zaměnitelná především taková provedení, která se shodují ve výrazném prvku, dominující části označení. Z tohoto pohledu je důležitý celkový dojem, který porovnávání označení vyvolávají, nikoliv tedy pouze podobnost v nepodstatných jednotlivostech. Posuzování nebezpečí záměny je tak specifickým procesem, který probíhá individuálně pro každou ochranu známku a podobné provedení nebo označení a nelze pro jeho posuzování stanovit přesná a jednoznačná kritéria. Evropský soudní dvůr rovněž opakovaně uvedl, že ochrannou známkou může být jakékoliv označení schopné grafického ztvárnění, zejména slova, včetně osobních jmen, kresby, písmena, číslice, tvar zboží nebo jeho balení, pokud jsou tato označení způsobilá odlišit zboží nebo služby jednoho podniku od zboží či služeb jiných podniků. Výše uvedená východiska je dle názoru krajského soudu nutno aplikovat i v nyní posuzované věci a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že z nich vycházel i žalovaný.

Soud také neshledal důvodnou námitku, že si před zahájením správního řízení správní orgán I. stupně vyžádal vyjádření od majitelů ochranných známek, že toto nemá charakter důkazu. Správní orgány k právnímu závěru, že se jedná o padělek, dospěly na základě správního uvážení vizuální kontrolou zajištěného zboží a jeho fotodokumentace pořízené při kontrolní činnosti opřené o vlastní zkušenosti získané úřední činností, výpisu z rejstříku ochranných známek vedeného ÚPV ČR, WIPO a OHIM a dalších skutečností, byť nelze popřít, že tato vyjádření se nestala podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí ale pouze v tom smyslu, že těmito odbornými vyjádřeními bylo podpořeno výše zmíněné správní uvážení správního orgánu, tedy nešlo o rozhodující důkaz v dané věci. Tento názor je v souladu i s názorem uvedeným v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 30Ca 188/2007 ze dne 28.11.2008, vedeným u NSS v evidenci pod č.j. EJK 61/2009, dle něhož celní úřad nemůže správně uvážít o naplnění skutkové podstaty správního deliktu porušování zákazu používání nekalých obchodních praktik spočívajících v prodeji padělku opatřených symboly zaměnitelnými s ochrannými známkami podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona na ochranu spotřebitele, nemá-li předmětné zboží v řízení o něm k dispozici, ať již fakticky či zprostředkovaně ve formě obrazového záznamu. Závěry o tom totiž musí činit a v rozhodnutí odůvodnit na základě svých vlastních konkrétních poznatků a svých právních úvah. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgány měly k dispozici jak předmětné zboží, které bylo zajištěno a také příslušnou fotodokumentaci.

Soud se také neztotožnil s žalobní námitkou, že nebyl naplněn povinný znak objektivní stránky správního deliktu, a to následek, kterým se rozumí změna objektu právně – trestního činu, což dále zdůvodňuje tím, že ani nejméně vzdělaný spotřebitel nemůže být oklamán, pokud je zboží prodáváno někde v kontejneru za zlomek ceny originálního zboží.

Ochrana spotřebitele před klamavou obchodní praktikou spočívá již v tom, že mu nebudou nabízeny k prodeji výrobky neoprávněně označené ochranou známkou a v případě skladování takového zboží za účelem nabídky nebo prodeje postačí, pokud došlo k ohrožení porušení zájmu chráněných zákonem, kterým je zájem státu na tom, aby spotřebitel nebyl klamán. Opět tento závěr koresponduje s právním názorem NSS z rozsudku ze dne 20.12.2006, č.j. 1As 39/2005 – 66, že žalobkyni byla uložena pokuta podle zákona o ochraně spotřebitele, který, jak už o tom svědčí jeho název, vyjímá spotřebitele z množiny jednotlivců vyskytujících se na trhu proto, aby jim, jakožto subjektům potenciálně znevýhodněným nedostatkem informací, odborných dovedností (jimiž naopak disponují podnikatelé), poskytl zvláštní ochranu. Činí tak mimo jiné také prostřednictvím objektivní odpovědnosti podnikatelů, prodávajících, výrobců, dovozců a dodavatelů. Volba právě tohoto typu odpovědnosti, který nesprávným trestáním pravidlem, je zde navíc vedena snahou o zmírnění přirozeně nerovného tržního postavení podnikatelů a spotřebitelů. Zcela konkrétně řečeno, spotřebitel přicházející do provozovny nemá povědomí o tom, kdo nakoupil zboží zde prodávané a kdo jej obsluhuje a může mu to být lhostejné, má však právo na to, aby v provozovně nebyl při prodeji klamán, a to musí zajistit osoba odpovědná za chod provozovny, v daném případě žalobkyně.

Krajský soud tedy uzavírá, že ve správním řízení vedeném podle zákona o ochraně spotřebitele je prioritním veřejný zájem spotřebitele být chráněn před klamáním. Orgány veřejné moci proto nemohou nechat spotřebitele, který si může s konkrétní značkou právem spojovat určitou kvalitu výrobků, na pospas napodobeninám nižší kvality. V posuzované věci proto krajský soud správní úvahu a závěry celních orgánů o porušení předmětného práva duševního vlastnictví výrobky prodávány žalobkyní tj. zaměnitelnosti s výrobky s prostorovými ochrannými známkami společnosti citovanými v napadených rozhodnutích neshledal nezákonnými. Z popsaného jednání žalobkyně, tj. skladováním a nabízením za účelem prodeje výrobků porušujících práva duševního vlastnictví k porušení ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť při tomto skladování a nabízení za účelem prodeje byla použita nekalá obchodní (klamavá) praktika definovaná v § 5 odst. 2 a § 4 odst. 3 citovaného zákona. Závěrem tedy soud konstatuje, že s ohledem na shora uvedené, žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel

zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. září 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu